

Oktavián povytáhl obočí. „Jistěže je to důležité. Říkáme to mu Proroctví sedmi, ale je staré několik tisíc let. Nevíme, co znamená. Pokaždé, když se to někdo pokusí vyložit... No, Hazel ti to řekne. Stanou se hrozné věci.“

Hazel se do něj zabodla pohledem. „Prostě jenom přečti znamení Percymu. Může se připojit k legii, nebo ne?“

Percy skoro viděl, jak Oktaviánovi pracuje mozek, jak kalkuluje, jestli tenhle nováček může být užitečný, nebo ne. Natáhl ruku k Percyho batohu. „To je hezký kousek. Můžu?“

Percy nechápal, o co mu jde, ale Oktavián popadl pandí polštář z trhu, který z batohu vykukoval. Byla to jenom pitomá vycpaná hračka, ale Percy ji s sebou vláčel už dlouho. Docela si ji oblíbil. Oktavián se obrátil k oltáři a zvedl nůž.

„Počkat!“ zaprotestoval Percy.

Oktavián rozřízl pandě břicho, vysypal vycpávku na oltář a zbytek zahodil. Zamumlal nad vnitřnostmi pandy pár slov a se širokým úsměvem se obrátil.

„Dobré zprávy!“ hlásil. „Percy se může přidat k legii. Při večerním shromáždění ho přidělíme k nějaké kohortě. Řekni Reyně, že to schvaluju.“

Hazel povolilo napětí v ramenou. „Uf... prima. Pojď, Percy.“

„Jo, a Hazel,“ ozval se ještě Oktavián. „Rád vítám Percyho do legie. Ale až dojde k volbě prétora, doufám, že si vzpomeněš –“

„Jason *není* mrtvý,“ vyštěkla Hazel. „A ty jsi augur. Máš po něm pátrat!“

„No, to dělám!“ Oktavián ukázal na hromadu vyvržených plyšáků. „Radím se s bohy každý den! Bohužel, ani za osm

měsíců jsem nic neobjevil. Jistě, hledám dál. Ale pokud se Jason nevrátí do svátku Fortuny, musíme jednat. Nemůžeme dál trpět mocenské vakuum. Doufám, že mě jako prétora podporíš. Moc by to pro mě znamenalo.“

Hazel zařala pěsti. „Já – podporovat – tebe?“

Oktavián si sundal tógu a odložil ji i s nožem na oltář. Percy si všiml sedmi čárek na jeho paži – sedm let v táboře, usoudil. Oktaviánův znak byl harfa, symbol Apollóna.

„Koneckonců,“ obrátil se Oktavián k Hazel, „bych ti možná mohl pomoci. Byla by ostuda, kdyby se dál šířily ty hrozné zvěsti o tobě... nebo, bohové odpustí, kdyby se ukázalo, že jsou pravdivé.“

Percy zajel rukou do kapsy a popadl pero. Ten kluk Hazel vydíral, to bylo jasné. Stačil by jediný náznak od Hazel a Percy by vytáhl meč a zjistil, jak by se Oktaviánovi líbilo na druhé straně čepele.

Hazel se zhluboka nadechla. Klouby jí zbělely. „Rozmyslím si to.“

„Výborně,“ usmál se Oktavián. „Mimochodem, je tady tvůj bratr.“

Hazel ztuhla. „Můj bratr? Proč?“

Oktavián pokrčil rameny. „Proč tvůj bratr dělá *všechno*, co dělá? Čeká na tebe u svatyně tvého otce. Jenom... no, nezvi ho sem na moc dlouho. Ostatní jsou z něj vedle. A teď, pokud mě omluvíte, musím dál pátrat po našem ubohém ztraceném kamarádu Jasonovi. Rád jsem tě poznal, Percy.“

Hazel vyrazila z pavilonu a Percy za ní. Věděl jistě, že ještě nikdy tak rád neopustil chrám.